

— Και... ἡ ἀνεψιά; ἐψιθύρισε νύτος μετὰ δυσκολίας.

— Ἡ ἀνεψιά; Αἶ! μὰ τὸν Θεόν, κύριε, ἐξέπεσε νῦν ὀλίγον ἐκ τοῦ μεγαλείου της. Εἶναι πάντοτε λυπηρὸν διὰ μίαν νέαν νὰ ἐγκαταλειφθῇ, καθ' ὃν τρόπον ἐκείνη ἐγκαταλείφθη, ὑπὸ τινος τῶν γνωρίμων της.

— Πόθεν ἀντλείτε, κυρία, τὸ δικαίωμα, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ἐγερθεῖς, νὰ μοι λαλεῖτε τοιοῦτοτρόπως;

— Πόθεν ἀντλῶ τὸ δικαίωμα; Ἐκ τῆς ἀγάπης μου πρὸς τὴν Ἑλενίτσαν, ἥτις δὲν ἔχει τὴν στιγμὴν ταύτην, ὡς ἡ ἰδία δύναται νὰ βεβαιώσῃ, καλλιτέραν ἐμοῦ φίλην.

— Αἶ! κυρία, ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάττῃ ἐμὲ καὶ τὰ ἀγαπώμενα ὑπ' ἐμοῦ προσωπα ἀπὸ τινος φιλίας γυναικῶν!

— Πλανᾶσθε, κύριε Βιλφερὼν, εἶπεν ἡ Ἀννέττα, ἀτενίζουσα τὸν ἱατρὸν κατὰ πρόσωπον. Πλανᾶσθε ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν μου, εἴτε ὡς συμμαχου, εἴτε ὡς ἐχθροῦ. Πλὴν ὑμεῖς οὐδέποτε μοὶ ἀπεδώκατε οἷαν δῆποτε ἀξίαν. Δυνατὸν ὅμως νὰ μεταβάλητε ταχέως γνώμην.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος. Δὲν ἔμαθον μόνον σήμερον ὅποιον κακὸν δύναται νὰ πράξῃ γυνή, ἀνίκανος νὰ πράξῃ ἐλάχιστον ἀγαθόν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΔΜΛ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΘΕΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Λεῖψα Ἄρμάνδου Σιλδέστρου.

ΛΑΞΕΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ

Λεῖψα

[Τέλος]

— Ἡ Ἀνθὴ δὲν ἦλθε 'στὸ σπῖτι σας; μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα της.

— Δὲν τὴν εἶδα καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου μὲ τὸ σιγαλὸ βῆμα τῶν καταδικασμένων εἰς θάνατον. Ἀπὸ τὴν παραζάλη μου εἶχα ξεχάσει τὸ κλειδί εἰς τὴν θύραν... Ὅταν ἤνοιξα εὗρήκα τὴν Ἀνθούλα εἰς τὸν σοφᾶ τοῦ κοιτῶνός μου, ἐξηπλωμένην καὶ ἐδιάβαζε τὸ γράμμα μου... μὲ δάκρυα 'στὰ μάτια.

Ὅταν μὲ εἶδε σηκώθηκε... καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ γράμμα ποῦ εἶχε τὴν ἐπιγραφὴν της.

— Τί ἐγώ; Μὲ τὰ σωστά σου 'θέλησες ν' ἀποθάνῃς;

— ὦ! δὲν βαριέσαι, ἀστείότητα ἦτανε...

— Καὶ αὐτὸ ἀστείότητα ἦτανε;

Ἐκρυφα τὸ κεφάλι μου καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω.

— Ἐεῦρεῖς πῶς ἀπόψε θὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά της ἀπὸ τὸν πατέρα της; δὲν 'μπο-

ρῶ... δὲν 'μπορῶ πειρὰ νὰ ζήσω. θέλω νὰ ἀποθάνω.

Ἡ Ἀνθούλα ἔγεινε σοβαρά.

— Νὰ σοῦ 'πῶ. Μὲ 'ξεύρεις, εἰμαι μυστική... καὶ ἔως τώρα κανένα ἀπὸ τὰ μυστικά σου δὲν ἐξεστόμισα... μὰ τώρα ἡ συνειδησίς μου μοῦ λέγει πῶς πρέπει νὰ τὰ 'πῶ ὅλα τῆς γιγαγίας σου... Ἄν δὲν μοῦ ὑποσχεθῇς... ἂν δὲν ὀρκισθῇς 'στὰ κόκκαλα τῆς μητρός σου πῶς δὲν θὰ ἐπαναλάβῃς αὐτὸ τὸ κίνημα τὸ θεότρελλον, θὰ καταβῶ καὶ θὰ τὰ εἶπῶ ὅλα. Πρέπει νὰ μὲ δικαιώσῃς, δὲν εἶνε δίκαιον νὰ γείνω συνένοχός σου.

Ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ὠμίλησα, ἡ Ἀνθὴ ἐσηκώθηκε καὶ ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ βήματα.

— Καὶ σύ... καὶ σύ... εἶπα τότε πνιγμένη ἀπὸ λυγμούς. Νὰ μὲ προδώσῃς εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ μὲ σκοτώσῃς. Ἡ γιγαγία μου εἶνε καλὴ... ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἰδική της καρδιὰ ἐγήρασε, δὲν 'μπορεῖ νὰ φαντασθῇ πῶς ὑπάρχουν καὶ νέαι. Ἄφησε... δὲν θὰ ἐπαναλάβῃ πλέον αὐτὴν τὴν πράξιν... καταλαμβάνω πῶς εἰμαι τρελλή.

Ἡ Ἀνθὴ ἐπῆρε τὸ ποτήρι, ἔχυσε τὸ περιεχόμενον, τὸ ἔπλυνε καλὰ καλὰ μὲ τὸ νερὸ τοῦ νιπτηρός μου, καὶ ἀπεφάσισε νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ μαζύ μου, διὰ προφύλαξιν φαίνεται.

Ἐγὼ εἶχα τοὺς σκοπούς μου. Ἡ μετάνοιά μου ἦτο ψεύτικη... ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας ἦτο πλέον ριζωμένη εἰς τὸ κεφάλι μου.

Τὸ πρωτὶ ἡ γιγαγία μου ἐκτύπησε τὴν θύρα τοῦ κοιτῶνός μου.

— Ἄνοιξε, Δομνίκη, εἶπεν, ἔχεις ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸν Τίτο.

Δὲν εἶχα κλείσει μάτι, ἤμην σὰν μεθυσμένη ἐπῆρα τὸ γράμμα καὶ ἄμα τὸ διάβασε ἔπεσα λιποθυμμένη.

Ἡ Ἀνθούλα ἐξύπνησε... εὐτυχῶς ἡ γιγαγία μου εἶχε φύγει, ἄμα μοῦ ἔδωκε τὸ γράμμα. Τὸ ἄμοιρο κορίτσι, χωρὶς νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ἤρχισε νὰ μὲ περιποιῇται καὶ νὰ μὲ τρίβῃ μὲ νερὸ τῆς Κολώνιας.

Ὅταν ἤνοιξα μετὰ πολλὰ τὰ 'μάτια μου, θυμήθηκα τὸ γράμμα καὶ τὸ ἐζήτησα ἀπὸ τὴν Ἀνθούλα.

— Τί θὰ τὸ κάμῃς; μοῦ εἶπε. Ὁρα τοῦ καλῆ. Ποιὸς 'ξεύρει, ἂν ἡ ἀδιαθεσία τῆς μητέρας μου εἶνε ἀληθινὴ! Νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἰδέαν μου, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἀπορῶ πῶς τὸν ἠγαπήσατε καὶ σὺ καὶ ἡ Ὀλγα... Ἐμένα μοῦ ἐφαίνεται ἄνθρωπος ζῶν μὲ προσωπεῖον. Τὰ συγγράμματά του, τὰ ὅποια ἡ μία θαυμάζει καὶ ἡ ἄλλη συγκρίνει μὲ τὰ τοῦ Τολστόι καὶ τοῦ Γροστανέσκου, εἰς ἐμὲ δὲν ἔκαμαν καμμίαν ἐντύπωσιν. Τέλος πάντων ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δὲν εἶνε ἀληθινὴ. Πῶς νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ σὰς ἀποχαιρετίσῃ! καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἐζήτησε καὶ τὴν χεῖρά της Ὀλγας;... Θὰ σὲ ἀφήσω καὶ θὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω λεπτομερείας ἀπὸ ἐκείνην.

Ἡ Ἀνθὴ εἰδοποίησε τὴν γιγαγία μου περὶ τῆς ἀδιαθεσίας μου. Εἶχον πυρετὸν πρόδρομον φοβερᾶς ἀσθενείας.

Ὁ ἱατρὸς μὲ ἀπήλπισεν, ἀλλ' ἐσώθην. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας μου ἡ Ἀνθούλα δὲν ἔλειπεν ἀπὸ κοντὰ μου, ἤρχετο μὲ τὸ ἐργόχειρόν της καὶ ἐκάθητο πλησίον τῆς κλίνης μου.

Ἡ γιγαγία μου ἔκλαιγε καὶ ἔλεγε: — Ἀχ, Παναγίτσα μου, ἦταν τῆς τύχης μου νὰ τὸ θάψω κι' αὐτό...

Μίαν ἡμέραν ὁ ἱατρὸς καθυσούχασε τὴν γιγαγία μου λέγων:

— Σήμερον θὰ σὰς γνωρίσῃ... εἶνε ἐκτὸς κινδύνου, ἐπέρασαν αἱ εἰκοσι δύο ἡμέραι τῆς κρίσεως.

Πράγματι συνήλθον... καὶ ἤρχισεν ἡ ἀνάρρωσις. Ἡ καρδιὰ μου ὅμως ἔπασχεν ἐπέτα εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ λογισμός μου, καὶ ἔβλεπον τὴν λατρευτὴν τοῦ Τίτου μορφήν. Οἱ ἄλλοι ποῦ κάθε 'μέρα αὐτοκτονοῦν, μήπως ἦσαν δυστυχέστεροί μου, ὅχι... αἱ ἐφημερίδες καθ' ἐκάστην εἶνε πλήρεις ἀπὸ λεπτομερείας αὐτοκτονιῶν... ὥστε δὲν θὰ ἦμαι μόνη ἐγὼ κολασμένη. Ἦθελαν πάλιν ν' ἀποθάνω... καὶ ἤρχισα νὰ θεωρῶ τὴν Ἀνθούλαν πολὺ φορτικὴν.

— Οὐχί... κι' αὐτὴ στιγμὴ δὲν λείπει ἀπὸ 'μπροστά μου!... ἄς 'πάγῃ 'στὸ σπῖτι της — ἔλεγα πρὸς τὴν γιγαγία μου, ἡ ὁποία ἄμα τὸ ἤκουε μ' ἐσταύρωνε καὶ μ' ἐδίδε νὰ πῶ ἀγίασμα τοῦ Βαλουκλιού... τόσον τῆς ἐφαίνετο τρελλὸν αὐτὸ ποῦ ἔλεγα.

Μίαν ἡμέραν ἀπεφασίσθη νὰ ἐξέλθω εἰς τὸ δάσος. Πρὸ καιροῦ περιπατοῦσα μόνον μέσα 'στὴν σάλα μας. Ἡ Ἀνθὴ μ' ἐβοήθησε νὰ ἐνδυθῶ καὶ ἐξήλθαμεν μαζύ.

— Δομνίκη, μοῦ εἶπε πικραμένα, σοῦ εἰμαι ἐνοχλητικὴ, τὸ εἰδεύρω, δὲν μ' ἀγαπᾷς ὅπως πρίν.

Ἐγὼ μὲ πολλὴν ψυχρότητα, τῆς εἶπα... πῶς ἀπατάται.

— Ὅχι... ἔχω σπάνιον διορατικὸν ἐγὼ. Ἐὰν μ' ἐμίσεις ὡς ἄτομον, ἐγὼ διὰ νὰ μὴ σὲ δυσαρεστήσω, θ' ἀπεμακρυνόμην... μὰ μὲ μισεῖς ὡς ἐμπόδιον... ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας ὑπάρχει ἀκόμη μέσα σου.

Ἐγὼ ἔγεινα πολὺ χλωμή, καὶ ἐγύρισα τὰ μάτια μου πρὸς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους, ποῦ σκύφτουν καὶ φιλοῦν τὴν Προποντίδα.

— Ἐεῦρεῖς ὅτι ὁ Τίτος σοῦ ἔγραψε;

Ἐγὼ γύρισα καὶ τὴν εἶδα μ' ἐπιπληκτικὸ μάτι.

— Ἐγραφε τόσαις ψευταῖς, ποῦ συχάθηκα νὰ σοῦ τὴν δώσω τὴν ἐπιστολήν.

— Μοῦ ἔκαμες μεγάλο κακό.

— Ὅχι, εἰμαι βεβαία πῶς δὲν σοῦ ἔκαμα κακό. Τὴν ἔσχισα, μὰ ἐνθυμούμαι τὸ περιεχόμενον. Σοῦ ἔγραφε ὅτι ἡ μητέρα του δὲν ἦτο πλέον ἄρρωστη, μὰ δὲν εἶνε καὶ ἐντελῶς καλὰ. Ὅτι «σὲ τὸν παρῆγορον καὶ χαριτόβρυτον ἄγγελόν του σ' ἐνθυμεῖται πάντοτε... τὴν δὲ Ὀλγα παρὰ τὸν ἄπειρον καὶ αἰώνιον πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του, ὀφείλει νὰ μὴ ἐπανιδῇ πλέον, διότι ἡ μήτηρ του, πρὸς τὴν ὁποίαν τὰ πάντα ἐξωμολογήθη, ἀνθίσταται... ἐκεῖνος δὲ λατρεῖ τὴν μητέρα του. Προτιμᾷ νὰ καταστῇ δυστυχὴς παρὰ νὰ παρακούσῃ πρὸς τὴν μητερούλα του».

— Ἀχ... εἶνε μεγάλη καρδιὰ... αὐτὰ